

la veu

de Benicarló
de Benicarló

EL MERCAT CENTRAL ES QUEDA SENSE AIRE CONDICIONAT

**EN PLENA CALORADA,
SENSE DONAR SOLUCIÓ,
L'AJUNTAMENT APAGA
L'AIRE CONDICIONAT DEL
MERCAT PEL SOROLL QUE FA**

La "caloreta" popular abraça els venedors i compradors del Mercat Central

text REDACCIÓ

Queixes veïnals provoquen que l'ajuntament, en una mesura Salomònica, apague, sense donar solució, el seu aire condicionat en plena calorada!

Des que el passat dos de febrer el Síndic de Greuges dictaminara sobre les molèsties ocasionades pels aparells d'aire condicionat del mercat municipal de Benicarló, aquest no s'ha tornat a engegar. Tot, malgrat que des del consistori es va informar als venedors del mercat municipal que en breu es resoldrien les deficiències que el síndic va denunciar en el seu escrit, i que van produir la queixa que un veí va presentar en aquesta instància.

Substancialment, manifestava que el seu domicili té les finestres del saló i de la cuina menjador davant de la plaça del mercat central, just on estan els motors de l'aire condicionat del mateix, i el soroll que feien era ensordidor, i que era una greu molèstia contínua que, fins i tot, li arribava a produir mals de cap. El veí va assegurar que havia presentat queixes a l'Ajuntament des d'Agost de 2012, i cridat contínuament a l'enginyer municipal, i a regidors, però no se li contestava.

L'EXPEDIENT DEL SÍNDIC

El Síndic de Greuges, José Cholbi Diego, va obrir un informe després de recordar que "l'Administració està obligada a respondre al ciutadà que acudeix a ella, i el mínim que ha d'oferir-li és una resposta directa, ràpida, exacta i legal". Respecte a la problemàtica de fons de la queixa, les molèsties per sorolls, "no ens cansem de repetir que els Tribunals de Justícia vénen declarant amb reiteració que els sorolls incideixen perniciosament sobre el dret fonamental a la inviolabilitat del domicili (art.18.1 CE), i els drets constitucionals a la protecció de la salut (art. 43), a un medi ambient adequat (art. 45), i a un habitatge digne (art. 47), pel que resulta ineludible la seua protecció per part dels poders públics. Convé recordar la doctrina del Tribunal Constitucional, reflectida en les Sentències de 24 de Maig de 2001 i 23 de Febrer de 2004, en les quals es resumeixen les nocives conseqüències que els sorolls generen en la vida de les persones". Per tot això, el síndic va recomanar a l'Ajuntament de Benicarló que, en l'exercici de les seues competències en matèria de protecció contra la contaminació acústica, "procedisca a girar visita d'inspecció a fi de comprovar els nivells sonors de les instal·lacions objecte de la queixa, adoptant, si s'escau, les mesures legals previstes per a evitar les molèsties produïdes per les mateixes".

ve de la pàgina anterior

LA SOLUCIÓ DE L'AJUNTAMENT

I així ha estat. El consistori els ha apagat i no els ha tornat a ficar en marxa. Les queixes dels venedors, amb l'augment de les temperatures, no s'han fet esperar. En la secció de peixateria "malgrat que tenim el gènere ben conservat en gel, aquest aguanta poc per les altes temperatures que es registren en l'interior de l'edifici". Botigues de verdures i fruites, que exposen els seus productes sense cambra frigorífica, són les que més pateixen els efectes de la calor. De retruc els compradors també es veuen afectats per aquestes altes temperatures, que en aquests dies de juny damunt s'han enfilat bastant, i es queixen: "venim a comprar amb un ventall perquè ací no es pot estar". Des del consistori, s'anuncia que el problema se solucionarà "en breu". Venedors i compradors veuen com passen els dies i els graus de temperatura en l'interior de l'edifici segueixen augmentant sense que ningú pose solució al problema. I ara, amb el canvi de corporació, sembla que la cosa encara es pot allargar més. Mentrestant la regidora de comerç sembla... desapareguda.

Se'ls hi gira feina abans de començar als nous governants que han d'entrar.

UNA DÈCADA DE MUCBE

text NATÀLIA SANZ

260.000 persones han visitat les exposicions programades pel Museu de la Ciutat de Benicarló en els seus 10 primers anys de vida. L'aniversari, que començarà a celebrar-se aquesta setmana, es farà entre els murs de l'antic convent renaixentista de franciscans, restaurat per a convertir-lo en la seu de la Cultura benicarlanda.

Carles Santos i Sol Picó van ser els encarregats d'obrir les seues portes amb un espectacle que augurava les altes mires que tenien els seus gestors. De fet,

en els seus murs han penjat obres de noms com els Capritxos i desastres de Goya, Obra gràfica i impresa de Manolo Boix o l'exposició Transfiguraciones, de Luis Eduardo Aute. Les recreacions històriques de La "vida als Castells", "Humans antics pobladors", "La Gran Guerra en imatges", "Legionarios"

o la "de Mathausen. Crònica Gràfica", han aconseguit superar totes les expectatives de visitants. També el MUCBE ha acollit als grans de l'Art Comarcal: mostres de Ramon Roig, Ferr, Peiró Coronado o Sergi Cambrils, han omplert l'espai expositiu de rius de creativitat. Però no només d'exposicions viu el MUCBE. Les activitats complementàries solen acompanyar les exposicions, gràcies a la implicació que la comunitat educativa de la comarca ha tingut amb el museu des de la seua obertura. Així, no és estrany veure llargues files de xiquets entrant al MUCBE per a participar en tallers didàctics o familiars.

Les conferències són altra de les activitats que sol acollir el museu en la sala adequada per a això. I una de les joies de l'edifici, el claustre, sol ser punt de realització de concerts. Sense anar més lluny aquesta mateixa setmana s'estan desenvolupant en ell una nova edició de les Nits al Convent, una proposta que va nàixer per a concerts de menut format que solen realitzar músics locals. Al llarg d'aquests deu anys les activitats s'han centrat majoritàriament en l'espai convental, deixant de costat la capella que completa el conjunt per l'estat de conservació que presentava. A poc a poc s'ha anat intervenint en l'espai ja que les intencions és integrar-lo en l'espai expositiu com una continuació del mateix. La seua pròpia arquitectura i acústica permetrà que tinga un ús multifuncional, en el qual tindran cabuda tant concerts, com representacions, recitals i altres mostres artístiques. Paradoxes de la vida, els actes programats per a l'aniversari del MUCBE estaran presidits, presumiblement, per un regidor de Compromís malgrat que han estat dissenyats per un del Partit Popular. La Inauguració en el seu moment, la va realitzar un regidor del Bloc Nacionalista Valencià gràcies a les gestions, també, d'un regidor del Partit Popular.

Dissabte es constituirà la nova Corporació Municipal

text i foto REDACCI

El proper dissabte a les 11.00 hores tindrà lloc al saló de plens de l'Ajuntament la sessió constitutiva de la nova Corporació Municipal, on tindran representació quatre partits: PSPV-PSOE, PP, Compromís-ERPV i Ciudadanos.

El ple que tindrà lloc el proper dissabte a les 11.00 hores donarà la benvinguda oficialment a una nova legislatura, que comptarà previsiblement per primera vegada amb una dona com a alcaldessa, Xaro Miralles, en representació del PSPV-PSOE. Miralles, que encapçala la llista més votada en les passades eleccions locals del 24 de maig, estarà acompanyada per sis regidors del PSPV-PSOE, set del PP, quatre de Compromís-ERPV i tres de Ciudadanos, un partit

que s'estrena en aquesta legislatura. La sessió tindrà lloc al saló de plens de l'Ajuntament i es podrà seguir en directe per Ràdio Benicarló (107.3 FM).

Comiat oficial de l'actual Corporació

El dimecres es va celebrar l'últim acte oficial abans de la presa de possessió de la nova Corporació, amb l'aprovació de les actes de les comissions informatives, de la Junta de Govern Local i dels últims dos plens. L'alcalde en funcions, Marcelino Domingo, ha volgut agrair el treball de tota la Corporació durant aquests quatre anys i ha mostrat el seu suport tant als regidors que continuaran la propera legislatura com als que deixen l'Ajuntament. Els 21 membres de la Corporació s'han fet l'última fotografia oficial de la legislatura.

ENTREVISTA A FRANCESC VIADEL

text JOSEP MANUEL SAN ABD N

Francesc Viadel i Girbés (Algemesí, 1968), és periodista, escriptor, doctor en Sociologia i professor universitari en la Facultat de Comunicació i Relacions Internacionals Blanquerna de la Universitat Ramon Llull de Barcelona. Col·labora en diversos mitjans de comunicació com *La Veu del País Valencià*, *El País*, *Serra d'Or*, *L'Espill* o *Caràcters*. És autor dels poemaris *Si la lluna és plena* (1991), *Èxode salnitros* (1998), de les novel·les *Dies de Venus* (1999), *Terra* (2002) i *L'advocat i el diable* (2004) i dels assajos *No mos fareu catalans. Història inacabada del blaverisme i de Valencianisme, l'aportació positiva*. Acaba de publicar el poemari *Ciutat, dies insòlits* (Onada edicions, 2015) amb el que va guanyar el 18è Premi de poesia "Josep Mª Ribelles" Vila de Puçol. Sobre el contingut d'aquest llibre hem mantingut amb ell la següent entrevista.

En el primer poema el subjecte poètic s'adreça a ell mateix com a "sentinella prudent i avisat" davant d'una ciutat habitada per ser monstruosos. La funció del poeta és la d'estar vigilant davant els abusos dels poderosos?

El poeta pot fer, sens dubte, aquesta funció. Acceptar la tasca ingrata i dolorosa que pot representar denunciar els abusos dels poderosos, d'un poder que no tan necessàriament s'ha d'expressar en termes polítics. I denunciar, també, les conseqüències de l'enveja, de la injustícia, la misèria moral que ens envolta quotidianament. De fet, l'enveja, la injustícia són alguns dels temes del llibre... Hi ha implícita l'acceptació que ningú no premiarà la seua conducta, el seu posicionament moral, ans el contrari.

En totes les ciutats que visites amb la teua poesia destaca la presència dels sers més desemparats de la societat. Per què exerceixen aquesta atracció?

Són els que més ens acosten a la realitat de la condició humana, a una realitat dura que ens entestem en invisibilitzar. Ens hem tornat terriblement insensibles, uns monstres egoistes. Oblidem fàcilment la nostra fragilitat. Hi ha una pregunta darrere d'aquesta mirada: Qui eren aquests sers abans d'esdevenir uns autèntics espectres?. Hi he pensat molt sobre aquest extrem inquietant. Enlloc està escrit que ens puguem convertir en aquelles despulles

oblidades inhumanament. El llibre està escrit molt abans de la crisi però la crisi ha omplert els nostres carrers de naufrags i cadàvers en vida. Els podem trobar fent cua per agafar menjar a les portes de l'església Kaiser-Wilhelm-Gedächtniskirche a la Kudamm de Berlín, a dues passes d'algunes de les botigues més luxoses de la ciutat. Però també al centre de València, en un qualsevol passatge del centre... els passatges s'han convertit en la llar d'homes que entaforats en els seus sacs de dormir tenen l'aparença d'uns cucs irreals, les estacions de bus com la de Barcelona, els carrers...

Molts poemes del llibre destil·len ràbia, podríem agafar com a exemple el XII: "Algun dia, segur que algun dia/ se't podrà la teua llengua de fetge inflat...". Pot ser la poesia un arma de venjança?

Sí, hi ha molta ràbia i dolor als poemes, una necessitat de reparar el dany infligit injustament, l'abús, la desgràcia... la poesia pot tenir aquesta propietat reparadora, transcendent i, alhora, autodestructiva. A ningú li agrada la venjança, la rebutgem moralment, però qui no ha tingut mai desig de venjar-se? De fer-ho ni que siga a través d'un tercer? Qui no ha anhelat que la fortuna faça la faena per un mateix, evitar-se el tràngol?. Som terriblement hipòcrites i covards en aquest sentit. Només els fills de putes troben un plaer immens en venjar-se, en usar el càstig com a demostració del seu poder. És contra ells contra qui cal usar l'arma de la poesia.

En el poema IX el subjecte poètic s'adreça a una possible estimada i li manifesta el desig de romandre per sempre la seu costat i de no preocupar-se ja més de la literatura. És la literatura una manera de superar les insatisfaccions vitals, de la que no es té cap necessitat quan un és feliç?

La literatura, la creació m'ha acompanyat des de sempre, també en els moments molt complicats que n'han

ve de la p gina anterior

sigut alguns. La infelicitat, sí, pot ser una font d'inspiració, de fugida poderosíssima, un refugi en moments en què la vida sembla voler esborrar-te, posar-te de genolls. Però la felicitat també pot inspirar-nos. Hi ha moments breus irrepetibles, d'una bellesa exultant que necessitem atrapar d'alguna manera amb el llenguatge... pense la xiuladissa dels ocells una matinada de primavera passejant a la vora de la Llotja de València, amb la ciutat il·luminada per un cel de primavera esplèndid, o pense el record fugaç d'un cos nu desitjadíssim encara després de tants anys intentant escapar de la presó de la nostra memòria, com una serp sinuosa, o pense l'abraçada del meu fill o en el sabor intens d'una bresquilla...

En el llibre sovint hi han referències a la infantesa, que es viu amb una certa nostàlgia. És ben significatiu el vers que tanca el llibre: "Aquell temps feliç que ja mai més no serà."

És un tòpic ja consabut, però, certament, no hi ha més pàtria que la nostra infantesa. La infantesa és el despertar als sentits, el triomf de la innocència. A mesura que ens anem fent grans se'ns va esquarterant. Viure és una lluita implacable, terrible... les ambicions, les necessitats, la sort o la dissort, la impotència davant de qui pot més, el poder, la insatisfacció... sovint ens adonem de tot això quan ja és massa tard... tot això en els nostre món infantil sol ser imperceptible, inconcebible. Voldríem fer-nos grans si mai sabérem que ens espera?.

Què li deu aquest llibre a Vicent Andrés Estellés?

A Estellés li deu moltes coses, potser una certa visió de la vida, del món però també li deu molt a Marc Granell o a Joan Navarro, als clàssics... No m'he considerat mai allò que en podríem dir –no exempts d'ironia– un poeta professional. No tinc mètode, no m'importa gens, escric per una necessitat vital com menge o bec... si m'obligara a adoptar patrons estètics determinats, disciplines literàries m'avorriria terriblement... Escriure per mi és una pulsio.

Molts poemes en què hi han referències a la ciutat de València es nota una gran desesperança, per exemple en el XXIX podem llegir: "Quin temps sense res a esperar/mentre ens devora la impaciència/l'ànsia, la impotència..." Com a bon analista polític, no puc deixar-te de preguntar, com veus la nova situació política sorgida després de les eleccions del 24 de maig?

Bo, un matís. No em considere un bon analista polític. Això també implica el domini d'un seguit de disciplines que no formen part del meu àmbit de formació. Ara, sóc periodista i un aficionat a la sociologia. M'agrada observar,

CIUTAT, DIES INSÒLITS

FRANCESC VIADEL

Pròleg de Marc Granell

18è PREMI DE POESIA JOSEP MARIA RIBELLES
VILA DE PUÇOL

pensar a llarg termini, i això et permet tenir un cert camp de visió. Ben mirat, falle més que una escopeta de fira, si fa no fa, com la majoria de les enquestes la qual cosa no deixa de ser un cònsol.

El canvi al nostre país el veig amb il·lusió, prudència i escepticisme. Il·lusió perquè tenim una oportunitat de posar el marcador a zero o quasi i redissenyar el país en base a un aprofundiment democràtic que a la llarga ha de canviar les hegemònies i desterrar el franquisme aquell que no hi ha manera d'espolsar-se i que s'expressa per l'anticatalanisme àgraf, o l'anorreament de la meritocràcia i el triomf d'un cert darwinisme social odiós. Prudència perquè les persones no són perfectes i els partits encara menys. Hi pot haver massa interessos i temptacions. Tampoc hem d'oblidar que les eleccions, que unes eleccions necessàriament no representen l'expressió d'un canvi profund en les mentalitats ni les estructures socials. I d'aquesta observació, el meu escepticisme. Com siga, vull pensar que les coses aniran objectivament bé, que tenim una gran oportunitat.

Sentint 'lo Semolero', homenatge als xiquets de la guerra

text ALICIA COSCOLLANO / LACALAMANDA.COM

Quasi 80 anys després, des del Centre de Documentació de la Guerra Civil Espanyola de la Fundació Caixa Vinaròs s'ha volgut retre homenatge a aquells infants que van viure l'horror amb l'elaboració d'un colpidor documental que "salda un deute" i que recull la seua memòria i l fixa, amb l'objectiu de la càmera, per a sempre.

El soroll sord i constant del motor de 'lo Semolero' se sentia, deien inclús, des de que despegava de les Illes, de Mallorca. És un soroll comú que els llavors infants de guerra recorden i situen en l'actualitat, perfectament, a una hora concreta de la tarda, l'hora de sopar: l'hora de la sèmola de panís. Batejat com Lo Semolero, amb el seu ventre farcit de bombes, l'arribada de l'avió precedia l'amagatall, la temor i el silenci. Els infants seguien els adults amb els rudimentaris palets a la boca per fer tal de front al soroll esfereïdor de les bombes.

Quasi 80 anys després, des del Centre de Documentació de la Guerra Civil Espanyola de la Fundació Caixa Vinaròs s'ha volgut retre homenatge a aquells infants que van viure l'horror amb l'elaboració d'un colpidor documental que recull la seua memòria i el fixa, amb l'objectiu de la càmera, per a sempre. El títol del documental Sentint Lo Semolero, crea múltiples paisatges de contalles i vivències que, amb el format de l'entrevista clàssica, ens retrotrau inevitablement a seqüències que hem escoltat dels nostres majors. En algunes habita més terror que en altres, però totes elles contenen l'alt voltatge de l'experiència directa viscuda de primera mà. Un sentit homenatge "que salda un deute amb els xiquets de la guerra de Vinaròs"

La presentació dels diferents testimonis, ara enregistrats, tenia lloc ahir dissabte l' auditori Carles Santos de la mà de la persona que gestiona el centre, Toni Arnau, i de Javier Forner, que ha dedicat temps a buscar els testimonis vius dels vinarossencs que van viure la guerra quan encara eren infants i a escoltar-los, enregistrant les seues veus i el seu viatge personal cap al túnel de la bèstia iniciat el 1936.

El material sensible que aglutina la cinta era situat per Arnau, que el contextualitzava en una època concreta i en un ambient definit, "es parlava d'Estrellita Castro, de Miguel Ligeró, de la pel·lícula Suspiros d'Espanya, d'Imperio Argentina i de Florian Rey, de Morena Clara, d'Angelillo i de La Hija de Juan Simón, de Nobleza Baturra i Morena Clara...". "Havia arribat feia poc el cinema sonor amb una cinta El negro que tenia el alma blanca –continuava Arnau– "era estiu, i encara teníeu damunt la taula els vostres llibres d'escola, Ingenuidades, o la insubstituïble Enciclopedia cíclico-pedagògica..." Infants que un dia van escoltar que hi havia començat la guerra, i a continuació "persones que desapareixen, veieu la destrucció de l'església, noteu que la gent comença a tenir temor d'algunes coses que es diuen i sobretot d'algunes coses que passen". També comencen a sonar himnes, La Internacional, Hijos del Pueblo, i posteriorment arriben les notícies dels primeres morts de Vinaròs " i ens porten a vore pel·lícules russes de propaganda, com El acorazado Potemkin...". Després arribaran avions i bombardejos i les nits seran de por. A la nit arribava la sirena i el soroll sord del Semolero, "arriba la fam i el pa de panís, que no es podia menjar", indicia Arnau, el qual recordava que continua sonant Suspiros de España, una banda sonora que cosirà gran part de tot aquest fosc període. Posteriorment arriben altres

soldats, diferents als primers, alemanys i falangistes, l'auxili social i els familiars a les presons ... diuen que s'acaba la guerra, alguns ho viuen com una tragèdia de la qual no volien parlar, "però tothom té clara una cosa, que no es repeteixi, però per tal que no es repeteixi, es necessari recollir els vostres testimonis, el dels que esteu aquí i els que falteu, que anirem recollint poc a poc".

Per la seua part Forner, l'artífex del documental, coincidia també durant el seu torn de intervenció en que es podria realitzar un altre documental que pugua aglutinar totes els vivències dels infants que van viure la guerra civil espanyola. L'actual Sentint lo Semolero, compta amb 45 minuts de projecció, ja que han hagut de simplificar l'original, més extens, "ens agradaria poder fer un segon documental amb més material, com el fotogràfic", explicava Forner. A més, remarcava que la idea de la realització de la cinta li havia sorgit parlant amb Toni Arnau, i que durant la seua elaboració s'havia sorprès per la claredat de les imatges que reté en el record la gent gran, "pensava que després de 75 anys no recordarien, però no, m'han obert el seu cor i la memòria". "Aquest és el nostre homenatge als xiquets que van viure la barbàrie", conclouia Forner. El documental és un compendi de vivències que brillen entre els clarobscur com petits diamants. En alguns moments les contalles brinden a cor obert tota la innocència de la infantesa viscuda malgrat les condicions de misèria i perill, de tragèdia familiar i de poble martellejat pels bombardejos. En altres el record més descarnat trenca les veus i obliga a passar pels mocadors els ulls humits dels protagonistes. Però totes elles formen el dibuix d'un paisatge que pren possessió d'una crua realitat viscuda pels nostres pares i avis. Com les histories de Miguel Ferrà, que llavors tenia 12 anys; Joaquin Simó, 6 anys; Rosa del Mas Baldrich, d'11 anys; Antonio Arnau Bernal, 11 anys; Maruja Fernández, 10 anys; Agustina Miralles, d'11 anys; Jesusa Jaime, 21 anys o Rosa Miralles, de 19 anys, entre altres.

Després de la projecció del documental, el director de Caixa Vinaròs, Antonio Sebastià, traslladava l'agraïment a Javier Forner per la seua tasca ahora de recollir els testimonis i a Antonio Arnau per la seua dedicació al front del CDGCE, " que avui està amb la Fundació Caixa Vinaròs, però avui el meu respecte i agraïment són per a les persones que han participat en aquest documental i que han volgut deixar constància del que van passar durant la seua infantesa a conseqüència d'una guerra que mai no s'hagués tingut que produir". Sebastià, posteriorment, feia entrega d'un saquet de sèmola de panís amb una reproducció de l'antiga barana del passeig marítim.

Senyora Garcia:

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista...

text EL LECTOR

Aquesta setmana vaig anar més viu i no em vaig quedar sense Veu. Divendres de tarde, amb el mos a la gola, vaig anar al quiosc i dic ja no me la fotran més. Avui intentaré complir amb aquesta mena de contracte que tenim vosté i jo i em limitaré a parlar estrictament del que li prometo sempre a l'encapçalament d'aquesta epístola.

Portada apocalíptica. «Hospital comarcal sota mínims». Tot en majúscules i les dues darreres paraules en lletres més grosses i de color roig. Perill. De fons una fotografia de l'entrada a l'esmentat edifici; qui siga s'ha entretingut a descolorir la imatge, a presentar-la amb una sensació de deixadesa, no s'hi veu cap persona, només una ambulància mal aparcada, fa tot l'efecte d'aquelles fotos de la ciutat de Detroit abandonada amb les cases en ruïnes. Em llijo el tema. Diuen que falten personal i llits. Suposo que abans de redactar aquest magnífic reportatge encara no havien sentit les paraules de la senyora Christine Lagarde encoratjant el govern espanyol a instituir el cofinançament en la sanitat pública. Si aquesta dona -com se sembla amb aquest moreno de rajos uva que gasta al nostre enyorat Eduardo Zaplana- diu que ens hem de fer un forat més a la corretja i que la sanitat s'ha de pagar, hem de ser conscients que el que puga passar a l'Hospital Comarcal no és més que el resultat de l'aplicació d'aquestes noves polítiques liberals per part de l'actual administració. Sí, mire, si vosté es paga una mútua, tindrà llits i infermeres i el que calga quan ho necessite; si contràriament el que pretén és que el pare estat li ho done tot de bades baidefeis està molt equivocadament perquè concretament el nostre pare estat té unes altres prioritats més importants com ara construir AVES deficitaris o autopistes al costat d'autovies. Anem fent-nos un pensament, ja li dic. Si els dos grans puntals de l'estat del benestar són la sanitat i l'ensenyament públics i de qualitat ja ens en podem oblidar. Quina gràcia em fa quan parlen de «l'esforç inversor de la

Generalitat». No n'ha fet cap d'esforç el pelotari Castellano per comprar-se una escopeta ni la benvolguda senyoreta Barberà per dormir en llits d'hotels de ni se sap quantes estrelles! Qué hostia, qué hostia!

Segueixo. Els pares i les mares de les escoles estan a favor de la jornada contínua. Afirmen que un 90% de les famílies del Marqués i l'Àngel Esteban s'estimen més aquesta mena d'horari. Molt bé, molt bé. Però què passa? Passa que segons veig a la fotografia que acompanya la notícia no hi ha ni cent persones entre grans i menuts; sense comptar els llauradors de l'estàtua de Caldés. Així no podem sortir de casa. Ens hem begut l'enteniment. Si a aquestes convocatòries només hi acudeixen quatre gats (és així, ho sento) és molt possible que a qui els haja de fer cas li agarre un atac d'hilaritat. Sóc partidari de fer públics els neguits dels col·lectius, però si el personal no hi respon, val més quedar-se a casa o emprendre un altre tipus de mesures de pressió més contundents, que són les úniques a les que sembla ser que fan una mica de cas. I no no vull abundar en el tema que encara m'acusaran d'apologia d'alguna cosa.

A la pàgina cinc un titular ja caducat: «Comencen les negociacions per l'alcaldia a Benicarló». A hores d'ara la senyora Miralles ja deu tindre fins i tot el discurs escrit per a la seua presa de possessió. Qui ho havia de dir. Alcaldessa i socialista. Hi haurà qui encara hi afegirà un altre adjectiu gentilici i ho farà amb la mateixa ràbia que haurà dit els altres dos qualificatius. Sí, alcaldessa, socialista i de Vinaròs. Tant de bo tinga la sort i l'enteniment de deixar-nos un poble amb unes infraestructures (de tot, culturals, administratives, sanitàries...) tan «potents» com les del seu poble d'origen. Queda dit.

I ja veu, sempre que vull complir amb la meua feina, em quedo a menys de la meitat. Vosté i jo, senyora Garcia, ens haurem de fer un replantejament.

EDITORIAL

987

la veu de Benicarló

DES DEL 18
D'AGOST DE 1995

Ventalls per "El caloret"

Tot i la gràcia que pot fer l'eufemisme utilitzat, "el caloret", per destacar una altra de les nefastes actuacions de la regidora de comerç del nostre ajuntament, la cosa és prou seriosa pel fet que afecta a un servei comercial molt important de la ciutat: el Mercat.

Tot bé per una indicació del Síndic de Greuges que feia referència a que els aparells d'aire condicionat del Mercat, per a ser més específics el seu soroll, molesten el veïnat. Així, una denúncia d'un veí, sobre les molèsties que el seu soroll li produïen, va fer actuar, com hem dit, el Síndic valencià. I és que la seua actuació té a veure ja no en el fet dels sorolls, que també, té a veure sobretot en el fet de la inexistència de contestació del nostre ajuntament als diversos escrits de queixa que aquesta persona els havia enviat.

El Síndic ha estat contundent quan afirma que l'ajuntament té l'obligació de contestar a tots els escrits que qualsevol ciutadà li adrece, "i el mínim que ha d'oferir-li és una resposta directa, ràpida, exacta i legal". Tot el contrari del que ha fet.

Tenint en compte que aquest veí va enviar escrits a l'ajuntament des de l'agost de 2012, certament, no podem més que pensar en una negligència i/o deixadesa de la regidora de comerç i mercats, suposem, com a responsable municipal del Mercat Central.

I per acabar d'arrodonir-ho, en un acte que és difícil de qualificar, estúpida, mala fe, ignorància, o incompetència, vagen vostés a saber, i quasi dos anys després... de no haver fet absolutament res, sí, 2 anys (en xifra, perquè es veja millor), no sé li acut altra cosa que, en plena calorada, apagar els aparells d'aire condicionat... convertint el Mercat en una autèntica sauna. Simplement al·lucinant.

La resposta verbal, no oficial, que ha circulat, atés que la regidora en qüestió sembla desapareguda, és que se solucionarà en breu. Vist el que entenen al nostre ajuntament, dos anys sense dir fes, per brevetat i, sobretot, amb el canvi de corporació a pocs dies vista, molt ens temem que serà el proper govern municipal qui haurà de ficar-li solució.

Ja poden ficar a l'entrada del mercat una paradeta de ventalls per a regalar a tots els que vagen, venedors i compradors, perquè molt ens temem que "el caloret", de la incompetència pot durar encara un temps.

CARXOFA I PANISSOLA

Carxofa 1: per a l'atleta benicarlanda Cristina Ferrando, que la setmana passada va rebre el reconeixement de l'Universitat Catòlica de Múrcia pel seu or al campionat d'Espanya universitari. A la gala on se li va fer entrega, es va reconèixer també a atletes com ara Mireia Belmonte o Miguel Ángel López. Cent medalles sumaven entre tots els homenatjats, el que dona idea del nivell de la nostra Cristina. Moltes Felicitats.

Carxofa 2: als emprenedors de botiguers que, tot i la crisi econòmica, segueixen apostant pel comerç de proximitat intentant revitalitzar el nostre malmès teixit econòmic. En poc temps han obert uns pocs comerços més al nostre poble. Esperem que aquest dinamisme continue i els nous representants polítics que ens governaran aposten per ells. Tot el contrari que els que teníem, que se'n van o deixen les coses a mitges

Panissola: parlant de fer les coses a mitges, que n'hem de dir del Mercat Central, amb els seus problemes de "caloret", provocats per la ineficiència i incompetència de la seua regidora que, amb una solució salomònica, apaga els aires condicionats del mercat perquè el Síndic de Greuges li ha dit que ha de resoldre les molèsties sonores que provoquen. En comptes de ficar-se mana a la feina per fer les reparacions que calguen, fuig d'estudi (serà por lo que me queda en el convento?), i deixa botiguers i compradors suant la cansalada. Esperem que els nous que arriben fiquen solució aviat.

Dir. Hon.: CRISTINA GARCIA

Consell de Redacció:
NATALIA SANZ, FRANCESC DEL
CASTILLO, TONYO FIBLA,
JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN
ABDON i RODOLFO SERRANO

Edita

Associació Cultural la Feram de Benicarló
C/ Sant Francesc, 95
Casal Municipal
12.580 Benicarló FAX: 964.47.56.98
veubenicarlo@gmail.com

Amb el suport

COL·LABORA

Col·laboradors:
XAVIER
RAMON PA
JESÚS M
J.M. SA

EL CÒMIC

Per Xavi Burriel

El pacteclosques

Tota l'actualitat a un sol clic de distància

3x4 info

La informació que es multiplica

Notícies on-line del Maestrat, Els Ports i la Tinença de Benifassà

www.3x4.info

La CALAMANDA

benicarló al dia

diario digital de benicarló

LABORA: Conselleria d'Educació de la Generalitat Valenciana

col·laboradors: PERE BAUSÀ, JOAN HERAS, XAVI BURRIEL, NATÀLIA SANZ, CARLES LLUCH, JORDI RÍ, JOSEP V. TAUS, TOLITO, JORDI MAURA, JORDI MAESTRO, G. SEGARRA, VICENT FERRER, JORDI ANABDÓN, DR. CLIMENT, ROBESPIERRE I EL SAMARUC

Administració, subscripcions © COPISTERIA GRÉVOL Dipòsit legal/ CS-193-2004 Imprimeix/ GRÉVOL, Sant Blai, 2 12580 Benicarló Tel. 964 475698

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.

EL BENICARLÓ UNDERGROUND

Sant Francesc contra el PP

Ara fa 10 anys, el MUCBE va sorgir com un projecte dels populars benicarlandos. Mireu curiositats de la microhistòria: un edifici que va nàixer en el seu govern i va ser rehabilitat com a futur museu de la ciutat en l'època de Flos va acabar sent inaugurat per un regidor del Bloc, Guzmán. I com qui no ho vol, passats 10 anys, la celebració dels 10 anys, pensada també pel govern dels populars benicarlandos, una altra volta, segurament serà duta endavant per un altre regidor... de Compromís (exBloc) si l'acord socialista-compromís arriba a bon port abans del dia senyalat òbviament. Deu ser aquesta la maledicció del Convent de sant Francesc? O els fantasmes d'aquelles tombes que hi van trobar, els inquilins de les quals no han pogut descansar en pau, els ho fan pagar als successius governs que els han anat a destorbar? La repetició de la jugada en un lloc que se li ha ennuegat al PP benicarlando i que ha estat el preludi de la caiguda del partit. Bé, o tal volta que el PP és malastruc! De tota manera, per si de cas hi ha alguna cosa estranya que se'n surt dels canons "normals", els tafaners ja estem preparant la nostra comissió d'experts en fenòmens paranormals per si ens hem de posar en contacte amb Iker Jiménez. I és que no se sap mai, a millor tenim ací un filò paraturístic per explotar.

La fi del món!

Qué hostia! Qué hostia! Deia Rita, amb aquell *quejío* tan meridional que té, després de l'hòstia, valga la redundància, que es van pegar els populars a València. Doncs al seu més pur estil i sense escarment, torna al solc d'on l'han fet fora fet acusant, en unes declaracions a diversos mitjans, els socialistes de pactar quasi, quasi, amb el dimoni amb banyes i cua. I és que la nostra gran i gran, en

text LA COLLA DE TAFANERS

superlatiu, dona valenciana per excel·lència, exalcaldesa de València, ha acusat els socialistes valencians de convertir-se en extremistes al pactar amb els altres radicals i independentistes... radicalitzant-se ells! Clar, ara té per què açò farà que estos pseudocatalans quintacolumnistes

entren al govern i arriben fins a Múrcia... conquerint-nos. I és que caigut l'últim baluard de l'espanyolisme blavero, poc o no res es pot fer davant l'ofensiva de les estelades si l'altre reducte espanyol els traeix d'aquesta manera. La pàtria assetjada per les hosts independentistes! Segur que ens canvien l'himne i deixarem d'ofrenar noves glòries a Espanya. I això no serà res, comparat amb les calamitats que se'ls van ocurrent als planificadors de l'opinió pública del PP. Diu que les falles i tot volen prohibir fora del recinte de la plaça de sant Jaume de Barcelona...

Enmig de l'era un altre camí!

Al nostre encara alcalde en funcions -a data 9 de juny- sembla el pot el Facebook. Si no ha tingut prou durant tota la legislatura sortint i generant polèmiques amb el seu comentaris, *genio y figura*, ara al final continua alimentant-les amb encara més fotos i comentaris. En aquest cas, cal a dir que té raó en el que diu, les coses com siguen, només podem titllar d'energúmens els que han entrat al magatzem de la Mar per a fer simplement maleses. Ara bé, sortir a les xarxes socials té el seu inconvenient si tenim en compte que no és aquesta la funció d'un suposat alcalde, atès que el que ha de fer és denunciar el fet i ja serà la policia qui s'encarregarà de buscar els culpables, independentment de l'adjectiu amb que Marce els vulga qualificar. I és que clar, sortir ací implica també poder rebre garrotades d'algú que fica el dit dins la nafra de la seua ineficàcia respecte de la seguretat ciutadana. Hi ha qui pensa que l'últim consistori utilitzava la policia local com a oficina de recaptació... És el que té ser tan prolífic a la xarxa. Com diuen, si no vols pols, no vages a l'era.

ve de la p gina

anterior

Soflames davant l'espill

Un altre a qui també sembla

que li agrada traure el cap a les xarxes socials és precisament el cap de cartell dels nous "ciudadanos" benicarlandos. No acabem d'entendre massa què vol aclarir amb aquesta posada en escena, tot i que, a primera vista, sembla una exaltació més que patriòtica espanyola... o de les seues gestes. L'home sembla recomanar un llibre ressenyat per l'ABC que duu el títol oportunitíssim de *Cuando éramos invencibles*. Es veu que durant la presentació del llibre a Madrid l'autor va afirmar: «Una persona que conoce su pasado y está orgulloso de él, como debe estarlo la gente del nuestro, se convierte en alguien menos vulnerables a los ataques y a las manipulaciones». És més, el pintor Augusto Ferrer-Dalmau, especialitzat en quadres de temàtica eqüestre militar en què retrata aspectes de l'exèrcit espanyol de diverses èpoques (viquipedia), afegeix que «La lectura y difusión de libros así harían que el nacionalismo tuviera los días contados». Ens temem que tant la primera afirmació com la segona poden ser llegides des de l'altre costat. Així ens preguntem primer si és que nosaltres, els suposats nacionalistes del costat obscur, no devem estar orgullosos del nostre passat, i segon, si l'extinció del nacionalisme dolent que augura no seria la conseqüència més dramàtica de la superioritat de l'altre nacionalisme, el de sucre...

Problemes de vista

I parlant de la marca blanca del PP (això de blanc ja deu ser normal perquè tots són del Madrid, no?), el seu cap de cartell estatal sembla haver conegut Benicarló també per les estelades... tot i que no tenim massa clar que ho haja entès. A vore, si es pregunten "esa bandera

@PedroFresco esa bandera que llevan los de compromís se parece a la estelada separatista un poco no?

Benjamín Martí Esbrí ha compartido un enlace.

4 de junio a las 22:07 ·

«Cuando éramos invencibles», 36 hazañas para entender lo que fue el Imperio español

El periodista Jesús Ángel Rojo Pinilla publica un completo libro sobre los principales relatos heroicos...

WWW.ABC.ES | DE CESAR CERVERA

Me gusta · Comentar · Compartir

A Benjamín Martí Esbrí y 9 personas más les gusta esto.

que llevan los de Compromís se parece a la estelada separatista un poco, no?", doncs... què voleu que us diguem. Si és una estelada... és una estelada. A la millor és un problema de visió perifèrica. Clar, com això de la perifèria no existeix, els arriba el que els arriba. De tota manera, a vore si li devien enviar la marca blanca que van fer després els de Compromís, i al final s'ha fet un embolic. I és que la blavera, sens dubte, pot causar eixa mena de dislocacions temporals en què el que un dia és estelat a l'altre ablaterat. Açò de les marques blanques s'acabarà convertint en un problema greu d'identitat. I si no... temps!

Política i criptogrames

A vore. No ho hem fet a posta però aquesta setmana els Ciudadanos han estat tan prolífics que han merescut el nostre suport i per això han sortit tant. Mireu si no,

com un exciudadano, tenim entès que ja no és del partit, ha fet un comentari al Facebook que a hores d'ara encara estem per entendre. I mireu que tenim experts a ca nostre que són capaços de desxifrar-ho quasi tot. Doncs ni així sabem per on pegar-la amb el comentari següent: "Revisa el Proyecto del Desvío. Trabaja por y para los agricultores. ¡Tu vales! No subiremos el Puente, son 20000 toneladas de Sandia. Es un consejo de la Asociacion A.L.A. Olvidate de la Unión; por no saber no saben ni calcular la produccion. Avisa a Ramon Mampel". Críptic és poc. Sens dubte ha superat la mateixa Enigma, la màquina aquella del xifrat de la 2a Guerra Mundial. De tota manera, un agosarat tafaner creu endevinar que es tracta d'un missatge encriptat dirigit a Domingo Roca, membre del seu expartit. De tota manera, açò de l'encriptació... és tot un món.

Paco Vallés Marzal

Ahí a les 14:53 ·

Revisa el Proyecto del Desvío.

Trabaja por y para los agricultores. ¡Tu vales!

No subiremos el Puente, son 20000 toneladas de Sandia.

Es un consejo de la Asociacion A.L.A.

Olvidate de la Unión; por no saber no saben ni calcular la produccion.

Avisa a Ramon Mampel

BENVINGUTS AL 'SHOW'

text QUICOBET

Tenia pensat juntar quatre lletres per parlar d'eixos pseudoopinadors que escriuen a la premsa local i comarcal. Tenia pensat fer com un Rappel qualsevol i dir-vos que a partir d'ara ja voreu com no parlaran de florentinos ni de totes eixes coses que passen lluny de les nostres terres. Tenia pensat comentar que la política local tornarà a ser digna de ser opinada després de quatre anys on semblava que no passava res. Que els radicals tuiteros han arribat a Benicarló i la caverna local té els teclats afilats per no deixar passar ni una als separatistes estos. A Xaro encara li perdonaran alguna i la tractaran amb eixa condescendència del que parla des de la seua càtedra, però als altres ni aigua. Nacionalistes i podemistes, ara ja ho tenen tot! Això s'enfonsa, i no té remei.

Tenia pensat comentar tot això, i quan ja estava tot mig embastat, resulta que al morellà li dona per trencar amb l'Oltra perquè aquesta ha estirat massa la corda. I la gent

es posa nerviosa i omple les xarxes socials de comentaris desesperats i derrotistes. Què voleu que us diga? No sé com acabarà la cosa, però si volem que s'entenguen parlant només cinc minuts, apanyats anem. *Las cosas de palacio van despacio*, diuen a la meseta, i cal tindre paciència i esperar. Mentrestant, clar està, l'alcaldesa perpètua reviu, els de l'hacendado veuen que poden pintar un poquet i els mass media fan sang d'on poden: sensacionalisme en estat pur. Qui paga mana. Mira, igual que a la premsa d'ací.

Ja ho va dir Joan Fuster a *Nosaltres, els Valencians* ja fa un grapat d'anys: "si hi ha res que tothom veu a la clara, és això: que fallem en tant que poble normal. Ni el més optimista dels indígenes no sabia fer-se il·lusions sobre el particular. Ens sospitem una deficiència obscura en la nostra constitució col·lectiva, en la nostra complexió de societat". Sabeu quan ú llig un text de fa cinquanta anys i nota que és d'actualitat? I tens una sensació entre cabreig i tristor? Això mateix.

ELS DIVENDRES DEL SETRILL: FLORS I PLANTES

text SETRILL

Dins de les activitats emmarcades en ELS DIVENDRES DEL SETRILL, el benicarlando Romà Senar ens va donar una magnífica lliçó sobre les flors i les plantes que ens envolten pel nostre Puig i que desconeixem en la majoria dels casos. Exemples espectaculars de colors i formes tots ben detallats i comentats per un biòleg que es nota que estima la flora i estima Benicarló. Una xarrada molt interessant que va deixar el públic assistent amb les ganes de realitzar una visita in situ. Romà va agafar el compromís de guiar-nos pel terme per a la comprensió real de totes les seues explicacions, en quan les flors i plantes comencen a florir en la pròxima temporada. Moltes gràcies Romà i enhorabona per la teua dedicació.

L'ABOCADOR DE CERVERA NO COMPLEIX

text REDACCI

Compromís ha reclamat al futur govern autonòmic que acabe "amb la vergonyosa situació de l'abocador de Cervera, del Pla Zonal de Residus I. Els nacionalistes han denunciat que, entre altres deficiències, "no es tapa diàriament quan estan obligats a fer-lo. I quan es tapa, no es fa amb els 30 cm de terres argilenques legals". Per açò, lamenten, està ple de plàstics per tota la superfície de l'abocador". Pel que fa a això, també han denunciat que quan aboquen amb bales prensades es pot veure "que el reciclatge és nul. Tot són plàstics i altres matèries. Quan ho fan sense embalar ja es veu que ho fan a orri i sense prèvia separació". La normativa, recorden, mana que els residus abocats ací "s'han de tapar diàriament amb 30 cm de terres argilenques. S'ha de fer una

separació selectiva amb el corresponent reciclatge". De fet, es cobra una taxa de tractament "per un treball que no es fa. Per açò paguem quasi 11 milions d'euros", conclouen.

El benicarlando Ferran Remolina es classifica per al Campionat d'Espanya Olímpic de Triatló Professional-Elite a Càceres

text i foto VICENT FERRER

Diumenge passat dia 7 de juny, es va celebrar en la ciutat de Càceres, el II Triatló de Ciutat Històrica, que en aquesta ocasió va ser classificatori per al Campionat d'Espanya d'Olimpic de Triatló Professional-Elite.

A Càceres 150 participants van prendre eixida en el triatló, buscant les 15 primeres places que atorgaven passar directament al Campionat d'Espanya, entre els quals es trobava el benicarlando Ferrán Remolina Rallo del Club Triatló Huracà València.

La prova va consistir a completar un circuit de 2 voltes de 750 metres nadant en l'embassament de Guadiloba de Càceres, 1 volta de 42 quilòmetres amb bicicleta per un circuit trenca-cames en la nacional 521, que els va portar de nou fins a Càceres, per a acabar amb un circuit exigent de 10 quilòmetres, repartits en 4 voltes en carrera pel casc antic de la ciutat.

Finalment, el benicarlando Ferrán Remolina, creuava la meta sense un gram de força, en una meritòria 12a posició

arribant per davant de triatletes de renom nacional i internacional i classificant-se per primera vegada per al Campionat d'Espanya Olímpic de Triatló Professional-Elite.

Cal destacar també la seua quarta posició en la categoria sub23 i amb el seu equip, el Club Triatló Huracà València, el subcampionat de la prova.

El CA Baix Maestrat participà en el Campionat Autonòmic Cadet d'Atletisme a València

text i foto VICENT FERRER

A l'Estadi del Turia es va celebrar el cap de setmana passat el Campionat Autonòmic d'Atletisme, categoria cadet, en el qual van participar dos atletes del CA Baix Maestrat de Benicarló en proves de fons.

Miriam Sánchez va participar en els 3.000 metres marxa, finalitzant en cinquena posició amb un temps de 19.18 i millorant, a 3 segons de la seua marca personal en el seu primer any com a atleta, per la qual cosa el seu entrenador indica que té moltes possibilitats. Per la seua banda Hajiba El Jaziri va córrer els 3.000 metres lliços, acabant en sisena posició amb un temps de 12.45, millorant també la seua marca personal.

D'altra banda indicar que el dijous 4 a Castelló es va celebrar un control en el qual van participar tres joves atletes: Miriam Querol, salt amb perxa; Hajiba el Jaziri, salt de longitud i 100 metres lliços; i Gerardo Serrat, salt amb perxa i longitud, aconseguint 4,44 metres en aquesta última prova.

GRAN ACTUACIÓ DEL CLUB NATACIÓ BENICARLÓ ALS JOCS ESPORTIUS DE CASTELLÓ AMB MÍNIMA NACIONAL DE SERGI SAURA

text i foto CNB

El cap de setmana del 5-6 de Juny es va disputar a la piscina provincial de Castelló, la fase provincial dels jocs esportius per a nedadors de categoria aleví.

El Club Natació Benicarló, dirigit per Myriam Martínez va desplaçar un equip de 12 nedadors: Sara Troncho, Eva Valdearcos, Paula Falcó, Oscar García, Aitor Gil, Sara Veà, Laura Verge, Marta Cheto, Raul Carbó, David García, Oriol Lluch i Sergi Saura.

Els resultats foren molt bons per a l'equip benicarlando que va fer un grapat de medalles, (8 individuals i 2 per equips).

Destacaren especialment: Sergi Saura, que va aconseguir 3 medalles: or als 200 lliures i plata als 200 estils i als 100 lliures.; Raul Carbó, que va obtenir 2 medalles de plata als 100 i 200 braça; Òscar García, que va ser bronze als 200 esquena; el seu germà David García, que va guanyar el bronze als 200 estils i la nedadora Sara Veà, que va obtenir la medalla de bronze als 100 lliures.

Per equips, als relleus, en la categoria masculina, el CN Benicarló va aconseguir la victòria als 4 x100 lliures i el segon lloc, als 4x100 estils.

A la primera posta del victoriós relleu dels 4x100 lliures, el nedador Sergi Saura, amb un temps de 58.60 M, va aconseguir la marca mínima per classificar-se per als campionats d'Espanya de la categoria aleví que es disputaran al juliol a La Coruña.

42a Ronda Ciclista al Maestrat

text i foto GREGORIO SEGARRA

David Santillana s'imposa en una accidentada 42a edició de la ronda. El jove ciclista murcià, de Caravaca de la Cruz, David Santillana, es va imposar a l'esprint en aquesta edició de la Ronda. Una edició marcada pels contratemps, que van impedir el seu normal desenvolupament i van obligar, fins i tot, a una retallada de quasi 50 km. en el seu recorregut previst inicialment. La prova va començar a les 15:30h amb eixida neutralitzada en la Plaça Constitució de Benicarló, i llançada, poc després, ja la carretera del Càlig. Molta calor i 141 corredors en la línia d'eixida, la qual cosa representava un rècord de participació en la veterana prova. Des del primer quilòmetre va haver-hi escaramusses constants per a configurar la primera escapada que, finalment, ja prop de Càlig, va quedar conformada per: Marc Renau (Benicassim), Andreu Mas (Wolf Bike) i Joan Sanchís (Atika), als quals s'uniria poc després Antonio Soto (Telcom).

El seu avantatge mai va superar els 45" i quan eren a punt de ser neutralitzats, una distracció a l'entrada a Traiguera va desviar a la majoria de corredors de la ruta marcada, la qual cosa va obligar a una primera neutralització, pocs quilòmetres després, per a reprendre la prova tots els corredors en igualtat de condicions. Poc després, quan la normalitat havia tornat a la carrera, un colp de calor patida per un dels participants camí de Cervera del Maestrat, va obligar a evacuar-lo a l'hospital, la qual cosa va deixar a la carrera sense ambulància i va provocar que el jurat tècnic ordenara una nova parada a l'arribada a Cervera, aquesta molt més llarga, mentre arribava una nova ambulància. La llarga aturada va obligar a retallar quasi 50 km el recorregut inicialment previst i va refredar una miqueta les ganes de batalla dels corredors. Amb els equips més potents: Atika Safirfuits, Controlpack, Mútua Llevant i Wolf Bike, principalment, controlant el cap del nombrós escamot, els intents d'escapada no arribaven a quallar. Julio Amores i Óscar Pelegrí (Mútua Llevant), Javier Gil (Wolf Bike) i Marc Almela (Compak) ho van intentar pels voltants de Sant Mateu, a 40 km. de meta, però per darrere hi havia encara massa gent interessada en un esprint massiu. Sergio Torres i Iván Moreno (Benicassim), Altur (Caixa Rural), Márquez i Víctor Martínez (Controlpack) i Agüero (Compak), van ser els penúltims a provar fortuna, però també van ser ràpidament neutralitzats, encara que el jove ciclista del Compak va resistir encara uns pocs quilòmetres més en solitari. Al pas per Càlig, a 20 km. de meta, l'escamot transitava de nou compacte i un últim intent de Cristian Astals (Compak) va ser ràpidament avortat, a prop ja de Peníscola. L'escamot ja no tornaria a trencar-se i en la recta de meta del Passeig Marítim de Benicarló, el xicotet i ràpid Santillana va superar per poc més d'un pam al seu company d'equip,

l'olímpic vilarealenc Sebastián Mora, que va ser el primer valencià a creuar la línia de meta i va obtenir, per tant, el mallot de Campió Autònom Elit.

CLASSIFICACIONS

General

- 1r: David Santillana (Atika Safirfuits)
- 2n: Sebastián Mora (Atika Safirfuits)
- 3r: Víctor Martínez (Controlpack)

Campionat Autònom Elit

- 1r Sebastián Mora (Atika Safirfuits)
- 2n: Víctor Martínez (Controlpack)
- 3r: Ignacio Ramón (Controlpack)

Campionat Autònom Sub-23

- 1r: Marcos Altur (Caixa Rural-RGA)
- 2n: Vicent Martínez (Mútua Llevant)
- 3r: Óscar Pelegrí (Mútua Llevant)

Classificació corredors locals

- 1r: Carlos Montull (Avenger Monton)
- 2n: Julián Balaguer (Hostal Latorre)
- 3r: Manuel Julve (Nolobiker O.C. Benicarló)

Amor lliure

text VICENT T. PERIS

Quin embolic que tenim a casa per culpa de les eleccions! Jo així no puc estudiar, no me puc concentrar i no trobo el clima adequat per a culminar els meus estudis de periodisme. Ni a Barna soc capaç d'aconseguir un mínim de tranquil·litat i quietud per tal d'abstreure'm de l'ambient que es viu a casa. Fins allà m'arriba el ressò de la situació familiar. Ara els faré cinc cèntims de la situació.

La primera conseqüència de la conversa d'Amparín amb la meva mare, va ser demolidora. Lo papa no es treia del cap allò de l'amor lliure i les platges nudistes, mentre que la mama va experimentar un canvi radical. El que ja no tinc clar és si la mama tenia una personalitat amagada i que ha vist la llum gràcies als esdeveniments viscuts, o si sempre ha seguit així però ho ha dissimulat amb gran èxit. Del papa no puc dir el mateix. Ell sempre ha seguit una mica cràpula i això és una cosa que jo pensava que la mama sempre havia tingut clar i que ho havia assumit amb tota normalitat. No hi ha dubte que Amparín ha marcat un punt d'inflexió a les nostres vides i a la de la nostra família en conjunt.

Per un costat, lo papa ha accentuat fins al límit la seua ment moderadament depravada. Tots els dies se'n va a la platja i allà que es posa com va vindre al món, però amb un grapat d'anys més, amb uns penjolls més empenjollats i uns ulls que li volen sortir de les cavitats que ocupen. S'estén a la tovallola mentre no para de dir "amor lliure, amor lliure". De moment no ha dit cap improperi a cap dona, encara que se les mira a totes de dalt a baix. Els municipals ja l'han portat a casa varies vegades perquè es veu que no es pot estar les nostres platges com ell pretén estar. Ara s'ha comprat una tanga "fins que els meus aproven l'ordenança"-diu ell. Els ha dit als municipals que l'han multat que no passe res, que li passen les denúncies al nou govern municipal que, en constituir-se decretarà l'amnistia per a casos com el d'ell, perquè la llibertat està al programa dels nous governants. Afortunadament encara no li ha proposat res a cap dona, perquè diu que l'amor lliure serà el proper pas i que amb això cal anar amb més prudència.

Per una altra banda, tinc el cas de la mama. Amparín va despertar el seu costat més radical. De la mateixa manera que els del partido popular no paren d'anomenar "la izquierda

radical", la mama s'ha fet del costat oposat. Ella i les amigues (Amparín, Teresín, Pilarín, Carmensín, Pepitín, Conchín, Rosarín i Consuelín) han creat una espècie de lliga de les bones costums, la vida respectuosa i la defensa de les nostres coses. S'han proposat que cap de les coses que ens volen imposar "els que volen prendre l'ajuntament per assalt" arribe a bon port. Entre les accions que tenen previstes estan la d'organitzar una gran i multitudinària pregària a la porta de l'ajuntament. Pretenen que totes les dones del poble, vestides de negre i abillades amb teja i mantilla es concentren a les portes de la casa gran per a celebrar una gran resada del rosari en desgreuge per les ofenses proferides per aquests infidels ignorants. També tenen previst un acte en defensa de la nostra tradició fallera, i fan conte d'assistir a tots els plens de l'ajuntament vestides amb el vestit regional fallero valencià autèntic fins que es derogue la prohibició de les falles. Volen culminar aquests actes cantant, al final de cada ple, l'himne compost pel mestre Serrano per a orgull i gaudi de tots i cadascun dels valencians, fins i tot els infidels. Una altra de les propostes que m'ha contat la mama que volen dur a terme és que tots els dies, a partir de les vuit i mitja, sortiran amb ciris i vestides de negre pel mig del carrer, formant una petita processó per tal de reivindicar la més multitudinària processó de les que es fan i es desfan al nostre poble. Segons m'ha dit la mama, encara tenen moltes més activitats projectades que aniran concretant amb el temps, i que compten amb el suport d'importantes personalitats de la vida social local i supralocal. "Qui menys et pensaries"- m'ha dit la mama. No cal dir que les reunions es celebren a casa nostra.

Ara, amb aquest panorama, la vida familiar s'ha tornat una mica complicada. La mama li diu al papa tot allò que mai no li havia dit, i el papa li diu a la mama que a les seues amigues allò que els fa falta és un bon "cucumis sativus", remei infalible per a les "ties maries". No m'he molestat en buscar al diccionari a què es refereix el papa, però m'estic tement el pitjor.

Novetats del Benicarló? Potser n'hi ha alguna, però no n'estic massa al corrent perquè amb aquest panorama ja em dirà vostè. Malgrat tot, he sabut que Guillermo Colom serà la primera incorporació per a la propera temporada. Sens dubte, un gran fitxatge.

PREMI PER A LA BENICARLANDA CRISTINA FERRANDO

text i foto NAT LIA SAI

La UCAM ha celebrat en el convent dels Jeronimos de Múrcia, la XVII Gala de l'Esport. Una Gala presidida pel president de la Universitat Catòlica, José Luis Mendoza, i pel president del COE, Alejandro Blanco, on s'han donat cita entre uns altres els esportistes: Mireia Belmonte, (Natació) Joel González, (Taekwondo) Miguel Ángel López, (Marxa) Maialen Chorrut, (Piragüisme) Paco Cubelos, Duane Dóna Rocha, Saúl Craviotto, Alejandro Valverde, (Ciclisme) Brigitte Yagüe, Teresa Perales i la Benicarlanda Cristina Ferrando, (Salt d'altura) han estat alguns dels homenatjats, en una vetllada on s'ha reconegut als campions d'Espanya de l'entitat en les diferents disciplines i de forma especial la trajectòria del millor esportista espanyol olímpic de tots els temps, David Cal.

Cristina, que va rebre el reconeixement pel seu recent or en el campionat d'Espanya Universitari, va saltar esta setmana en el XI Meetig Iberoamericà d'Atletisme que se celebrava en

la ciutat d'Huelva i dissabte dia 13 lluitarà en la ciutat de Saragossa per sumar els màxims punts per al seu equip, (Playas de Castellón) en la final del campionat d'Espanya de clubs de Divisió d'Honor, incorporaran se el Dilluns dia 15 al C.A.R. de Sant Cugat de concentració sota la direcció del responsable de salts de la Federació Espanyola d'Atletisme Miguel Vélez.

Alexis Sastre guanyador en salt d'altura del XVIII Trofeu Internacional d'Atletisme de Salamanca

text i foto VICENT FERRER

Les Pistes de l'Estadi Helmántico van acollir dissabte passat 6 de juny el XVIII Trofeu Internacional Ciutat de Salamanca "Memorial Carlos Gil Pérez". Una competició que començava a les 17.30 hores i que va congrega en la capital del Tormes a alguns dels millors esportistes nacionals i internacionals entre ells, el benicarlando i atleta del Playas de Castellón, Alexis Sastre Arnau. Una prova que va servir de preparació per als campionats que es disputaren aquest estiu.

A les 18.00 hores va ser el torn per a la competició de salt d'altura, en la qual va participar l'atleta benicarlando, que amb un salt de 2.13 metres. i amb un concurs net, sense nuls, es va proclamar campió de la prova per davant dels Canaris Simón Sivério i David Mas. Un salt que el col·loca sisè en el rànquing nacional absolut, a més de suposar marca personal i que l'acosta pas a pas a la mínima (2,17 metres) per a poder participar en el campionat d'Europa sub 23, que se celebrarà de l'11 al 14 de juliol a Tallin (Estònia).

Prevençió del Càncer Colorrectal

text i fotos MARTÍN PALATSI

El passat 29 de maig l'Associació Espanyola Contra el Càncer de Benicarló va celebrar al saló d'actes de la Caixa Rural la Presentació del Programa de Prevençió del Càncer Colorrectal amb gran acceptació de públic.

La xarrada informativa va ser realitzada per Maite Pedrosa, metge del centre de salut pública de Benicarló i responsable dels programes de prevençió del càncer de mama i de còlon. La detecció precoç es va assenyalar com a fase fonamental, sent per a aquest tipus de càncer la presència de sang en femta com un indicador de risc, advertint que aquesta presència de sang no sempre és visible a simple vista.

El programa de prevençió consisteix en primera instància en aquesta detecció de sang oculta per a poder determinar si és necessari fer més proves a continuació.

Es va abastar des de la introducció a les diferents fases de la malaltia, com la prevençió a nivell d'hàbits saludables, així com la incidència i mortalitat del càncer de còlon, situant-ho com a primer càncer pel que fa a freqüència i el segon en mortalitat quan no és detectat a temps, concloent d'aquesta forma la importància de la detecció precoç i, per tant, del programa que es presentava, el qual està orientat en principi a adults d'entre 50 i 69 anys, per a els qui en cas de dubte disposen d'informació mèdica en el seu Centre de Salut o preguntant al seu metge.

Hi ha també més informació, fullet i vídeo explicatiu en el facebook de l'Associació Espanyola contra el Cancer de Benicarló: <https://www.facebook.com/aeccbenicarlo2>

